

Sygnatura akt V W 2847/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu w Wydziale V Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Szafrąńska

Protokolant: Kamila Sobieraj

po rozpoznaniu w dniu 23 lutego 2016 r.

sprawy

K. B.

syna Z. i A. z domu G.

urodzonego (...) w miejscowości W.

obwinionego o to, że :

w dniu 07 sierpnia 2015 roku około godziny 01.00 we W. w sklepie (...) przy ul. (...) dokonał kradzieży artykułów spożywczych w postaci 2 sztuk soków w kartonie, 2 paczki chipsów, 2 paczki papierosów R. 66 oraz wódkę marki S. (...) na łączną kwotę 131,60 złotych

tj. o czyn z art. 119 § 1 kw

I. uznaje obwinionego K. B. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. wykroczenia z art. 119 § 1 kw i za to na podstawie tego przepisu wymierza mu karę aresztu w wymiarze 30 (trzydziestu) dni;

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinionego od ponoszenia kosztów postępowania, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt V W 2847/15

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 sierpnia 2015 r. około godziny 01:00 we W. do sklepu monopolowego przy ul. (...) wszedł K. B. w towarzystwie dwóch młodych mężczyzn i jednej dziewczyny.

K. B. zamówił towar w postaci alkoholu (...) litr, dwóch kartonów soków, dwóch paczek chipsów oraz dwóch paczek papierosów R. 66 na łączną kwotę 131,60 złotych.

Gdy sprzedawca zapakował w/w produkty do reklamówki i podał K. B., ten uciekł z w/w towarem ze sklepu.

Dowód: zeznania świadka D. Ś. k.5-7, k. 15-16, k.38-39

wyjaśniania obwinionego k.8-10, k.13

zdjęcie k.11

notatka urzędowa k.4

Obwiniony K. B. ma 24 lata, kawaler, bezdzietny, bezrobotny. Obecnie przebywa w Areszcie Śledczym do sierpnia 2016 r.

W przeszłości karany wielokrotnie.

Dowód: dane osobopoznawcze k.2, k.8 , k. 38

informacja o osobie z K. k.24-25

informacja z systemu sędziego 2 o ukaraniach

W toku czynności wyjaśniających obwiniony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że w dniu 7 sierpnia 2015 r., wszedł do sklepu monopolowego, gdzie zamówił wódkę, chipsy, papierosy i, gdy sprzedawca podał mu reklamówkę z towarem, uciekł ze sklepu. W wyjaśnieniach tych podał, że był wówczas w towarzystwie (...), P. L. i M. Ł., którzy to kazali mu dokonać tej kradzieży.

Ponownie przesłuchany w toku czynności wyjaśniających przyznał się do popełnienia czynu i złożył wniosek o dobrowolne poddanie się karze przez zapłatę 500 złotych grzywny.

W trakcie postępowania sądowego obwiniony nie przyznał się do popełnienia czynu i wyjaśnił, że nie podtrzymuje swych pierwszych wyjaśnień ponieważ, nie są to jego wyjaśnienia. Podpisał to, co kazali mu policjanci, a on był wówczas na dopalaczach. Podtrzymał natomiast swoje drugie wyjaśnienia, w których również przyznał się do dokonania kradzieży i złożył wniosek o dobrowolne poddanie się karze.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył, co następuje:

W świetle całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wina i sprawstwo obwinionego K. B., jak i okoliczności popełnienia zarzucanego mu we wniosku o ukaranie wykroczenia, nie budzą wątpliwości.

Zasadniczych ustaleń w kwestii sprawstwa obwinionego Sąd dokonał w oparciu o zeznania świadka D. Ś., właściciela sklepu monopolowego przy ul. (...) we W..

Dokonując oceny dowodu z zeznań świadka stwierdzić należy, że jako stanowcze, logiczne, spójnie wewnętrznie i zgodne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowy, w tym także z pierwotną wersją wyjaśnień obwinionego, odzwierciedlają, zdaniem Sądu, rzeczywisty przebieg wydarzeń w dniu 7 sierpnia 2015 r., i jako takie zasługują na miano wiarygodnych. Nie podważa przy tym wiarygodności zeznań świadka fakt, że zdarzenie to przedstawił w oparciu o nagranie z monitoringu, z którym zapoznał się niezwłocznie po zdarzeniu, a na którym rozpoznał obwinionego.

Biorąc pod uwagę powyższe stwierdzić należy, że wyjaśniania obwinionego, w których przyznał, że dokonał przedmiotowej kradzieży zasługiwały na wiarę, w pełni pokrywały się one bowiem z relacją świadka. Sąd nie dał natomiast wiary jego późniejszym twierdzeniom, że nie są to jego wyjaśnienia, zwłaszcza, że w toku czynności wyjaśniających przyznał się ponownie do popełnienia czynu i złożył wniosek o dobrowolne poddanie się karze.

Ustalając stan faktyczny, Sąd oparł się także na ujawnionym na rozprawie, zgromadzonym w sprawie pisemnym materiale dowodowym w postaci notatki urzędowej sporządzonej przez funkcjonariusza Policji, w której opisane zostało ujawnione wykroczenie, w tym towarzyszące mu okoliczności. Odnośnie notatek urzędowych stwierdzić tylko należy, że sporządzony w tej formie dokument zgodnie z przepisami art. 76 § 1 i 2 kpw w zw. z art. 54 § 3 kpw oraz art.

410 kpk w zw. z art. 82 § 1 kpw, po ujawnieniu w toku rozprawy stanowi w sprawie samodzielny dowód, na którego podstawie możliwe jest czynienie ustaleń faktycznych.

W świetle dokonanych ustaleń faktycznych i przeprowadzonej oceny dowodów Sąd uznał, że obwiniony swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona wykroczenia stypizowanego w art. 119 § 1 k.w. Dokonał on bowiem bezprawnego zaboru cudzej rzeczy ruchomej. Zabierając ze sklepu reklamówkę z towarem, za który nie zapłacił, uzewnętrzniał bezpośredni zamiar objęcia tego mienia na stałe we władanie wbrew woli jego właściciela.

Wymierzając obwinionemu karę 30 dni aresztu za przypisane wykroczenie Sąd kierował się dyrektywami art. 33 § 1 k.w. tj. dyrektywą stopnia społecznej szkodliwości czynu, celem kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz dyrektywą prewencji szczególnej, czyli celami zapobiegawczymi i wychowawczymi, jakie kara ma osiągnąć w stosunku do ukaranego. W szczególności Sąd miał na względzie zapobiegawcze i wychowawcze oddziaływanie kary, jakie powinna ona spełnić wobec obwinionego. Ponadto Sąd przy wymiarze kary uwzględnił dyrektywy określone w art. 33 § 2 k.w. mając na uwadze stopień winy, sposób działania sprawcy oraz sposób życia obwinionego przed popełnieniem wykroczenia.

Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu Sąd miał na uwadze elementy wymienione w art. 47 § 6 k.w., a w szczególności rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar wyrządzonej szkody, postać zamiaru, okoliczności popełnienia czynu oraz motywację obwinionego. Sposób działania obwinionego przy popełnieniu wykroczenia, wskazuje na to, że obwiniony działał z bezpośrednim zamiarem dokonania kradzieży.

Ważąc wymiar kary Sąd w szczególności uwzględnił, iż w zachowaniu obwinionego uzewnętrzniał się upór w dążeniu do osiągnięcia przestępnego celu, który świadczy o dużym natężeniu złej woli, a także o niskich pobudkach jego działania wynikających jedynie z chęci szybkiego i łatwego uzyskania korzyści majątkowej. Na ocenę taką mają wpływ również elementy przedmiotowe czynu, a w szczególności rodzaj dobra, w który był on wymierzony, a także miejsce i sposób popełnienia czynu wskazujący na lekceważenie przez obwinionego ogólnie przyjętych reguł zachowania, co świadczy o wysokim stopniu jego zdemoralizowania.

Sąd nie dopatrywał się natomiast okoliczności łagodzących.

Sąd miał również na uwadze tę okoliczność, że „drobne” kradzieże zdarzają się nagminnie na terenie całego kraju i ich niewykrywanie powoduje znaczne szkody, które dotyczą zarówno podmioty gospodarcze, jak i w pośredni sposób każdego obywatela, który ponosi finansowe konsekwencje w postaci wyższych cen towarów.

Zgodnie z treścią art. 35 k.w. karę aresztu można orzec, gdy czyn popełniono umyślnie, a zarazem za orzeczeniem kary aresztu przemawia waga czynu lub okoliczności sprawy świadczą o demoralizacji sprawcy albo sposób jego działania zasługuje na szczególne potępienie. W niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości fakt, że obwiniony dopuścił się kradzieży umyślnie. Jednocześnie, w ocenie Sądu, spełniona jest również przesłanka demoralizacji obwinionego, który w sposób jawny, wręcz zuchwały dokonał zaboru cudzego mienia. Ponadto, zdaniem Sądu, postawa obwinionego prowadzi do przekonania, iż konieczna jest stosowana reakcja na popełniane przez niego wykroczenia, a orzeczenie kary łagodniejszego rodzaju nie zapewni weryfikacji jego postawy i nie powstrzyma go przed dokonaniem ponownej kradzieży. W szczególności roli swej nie spełni kara ograniczenia wolności, zwłaszcza, że obwiniony był w przeszłości wielokrotnie karany. Uwzględnienie przez Sąd wyżej wymienionych okoliczności prowadzi do wniosku, że jedynie kara aresztu będzie adekwatną reakcją na kolejne naruszenie prawa przez obwinionego.

Zgodnie z treścią art. 42 k.w. wykonanie kary aresztu można warunkowo zawiesić, jeżeli ze względu na okoliczności popełnienia wykroczenia, właściwości i warunki osobiste sprawcy oraz jego zachowanie się po popełnieniu wykroczenia należy przypuszczać, że pomimo niewykonania kary nie popełni on nowego podobnego przestępstwa lub wykroczenia. W ocenie Sądu, w przedmiotowej sprawie, biorąc pod uwagę właściwości i warunki osobiste sprawcy, należy przypuszczać, iż orzeczenie wobec niego kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania będzie wystarczające do zweryfikowania przez obwinionego jego postawy w zakresie przestrzegania elementarnych zasad współżycia społecznego i porządku prawnego. Za takim stanowiskiem przemawia także fakt, że obwiniony odbywał już kary w

warunkach izolacji, co w ocenie Sądu, winno było wpłynąć na jego postawę i świadomość konsekwencji naruszenia zasad warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Dokonując analizy powyższych okoliczności Sąd doszedł do wniosku, iż wymierzona obwinionemu kara jest proporcjonalna do stopnia zawinienia, stopnia społecznej szkodliwości czynu, jak również jest ona wystarczająco wysoka z punktu widzenia stawianych jej prewencyjno – indywidualnych i generalnych celów. W ocenie Sądu spełni ona swoje cele wychowawcze i zapobiegawcze w stosunku do obwinionego oraz powinna wzbudzić w nim refleksje.

Biorąc pod uwagę sytuację majątkową obwinionego Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k w zw. z art. 119 k.p.w. zwolnił obwinionego od ponoszenia kosztów niniejszego postępowania, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.